

Držel ochablé tělo zvířete, které kdysi bylo krásné, a propadl malomyslnosti. Podrobil ho takovému trápení, že se pravděpodobně už nevzpamatuje. Nemělo smysl prodlužovat jeho utrpení.

Položil ho na stůl velkého salónu a vytáhl dýku, kterou měl u pasu. Už ho nechtěl dál trýznit. Rozhodl se podříznout mu krk, ale přesto pořád váhal. Najednou mu bylo líto, že ho tak bezdůvodně mučil. Jaká škoda! Gjalp a Greip se přestaly smát, protože pochopily, co se otci honí hlavou.

Geirrod odtáhl ruku, ve které držel tu žalostnou trosku, a zvedl ostří zbraně, aby ukončil sokolovu agónii.

Ale když obr uvolnil sevření, Loki se z posledních sil vzchopil a shodil ze sebe plášť Valsham. Obrovská Geirrodova paže, která třímala nůž, už začala klesat, když se najednou před jeho očima sokol začal svlékat z kůže a jeho holé tělo růst. Z křídel se staly ruce, drápy se proměnily v nohy a ze zobáku byla ústa plná zubů. Geirrod užasle zíral na krásného tvora, byť tak zuboženého špatným zacházením, že nebyl schopný se pohnout.

V prvním okamžiku Geirrod a jeho dcery vyděšeně ustoupili, ale rychle pochopili, co se stalo: před nimi se zjevil bůh, který přebýval v těle sokola.

„Loki,“ zasípal a začal kašlat. Bolel ho krk a stěží mluvil. „Moje jméno je Loki.“

Posadili ho na Geirrodův stolec, protože byl nejpohodlnější, a pak ho nakrmili a napojili, aby znovu nabral sílu. Ale také ho přivázali řetězem za nohu k jednomu sloupu, aby se nemohl nikam příliš vzdálit.

Loki se během hostiny tak cpal pečeným masem – nad jehož původem radši moc nepřemýšlel, jak byl hladový –, že ani nemohl

„Položil ho na stůl velkého salónu a vytáhl dýku, kterou měl u pasu.“